

Arrest

nr. 115 560 van 12 december 2013
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 11 juli 2013.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 11 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossier.)

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nadat op 10 november 2011 door de Duitse asielinstanties een overnameverzoek gericht aan de Belgische autoriteiten werd gericht betreffende de transfer van verzoeker, gezien diens echtgenote reeds in België verbleef, aanvaardden de Belgische autoriteiten de terugname van verzoeker. Hij kwam op 13 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 25 januari 2012 een aanvraag in tot erkenning van het vluchtelingschap en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 29 juni 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.3. Bij arrest met nr. 100.575 van 8 april 2013 bevestigt de Raad de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

1.4. Verzoeker dient op 4 juli 2013 een tweede asielaanvraag in, die op 11 juli 2013 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geweigerd wordt om in overweging genomen te worden (bijlage 13^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing:

“WEIGERING TOT IN OVERWĒGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. M. M.

geboren te (...)

en van nationaliteit ; Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/07/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 25 januari 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 13 maart 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 april 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 4 juli 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst Overwegende dat de betrokkene twee dreigbrieven naar voren brengt, dat hij verklaart dat deze brieven betrekking hebben op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een attest van de school in België waar een kind les volgt naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een bewijs dat een van de kinderen van de betrokkene in België les volgt, dat dit document op geen enkele wijze do motieven die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, ondersteunt. Overwegende dat de betrokkene twee enveloppes naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat het is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. »

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/04/2013 een bevel om het

grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 5 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Over de rechtspleging

Gezien beide bestreden beslissingen op dezelfde motieven steunen, waartegen verzoekers hetzelfde middel hebben aangevoerd en verzoekers tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Wat de eerste bestreden beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Zij voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

"Doordat de bestreden beslissing besluit dat verzoeker "geen nieuwe gegevens heeft naar voren gebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. "

Doordat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakt, met miskennis van de wettelijke draagwijdte van artikel 51/8 Vreemdelingenwet, hetgeen op zich ook een gebrek aan de motiveringsplicht inhoudt.

Terwijl artikel 51/8 als volgt luidt :

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- *nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- *betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- *relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en deze voorwaarden cumulatief aanwezig moeten zijn.*

Dat de bevoegdheid van verwerende partij ogv artikel 51/8 dus per definitie beperkt is : dat zij alleen maar kan vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn in welk geval het dossier wordt overgemaakt aan het CGVS, dan wel dat er geen zijn en de asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen; met deze

beslissingen is haar volledige bevoegdheid ogv artikel 51/8 uitgeput en zij kan daaraan geen andere beschouwingen toevoegen, laat staan beoordelingen ten gronde uiten.

-Terwijl verzoeker nieuwe bewijzen en nieuwe feiten heeft aangehaald, in het bijzonder het feit dat er intussen twee dreigbrieven werden ontvangen aan zijn adres, hetzij :

-zoals blijkt uit het door DVZ afgeleverde ontvangstbewijs

de eerste - van oom E. en zijn zoon W., die beiden Taliban aanhangers zijn - opgestuurd naar het huis van verzoeker, verstuurd aan verzoeker per post op 31/3/2013 , het zij na de zitting van 13 maart bij de RvV en de tweede dreigbrief, gedateerd op 6/4/2013 , opgestuurd eveneens door de Taliban, verstuurd aan verzoeker op 22/6/2013.

Dat verzoeker eveneens de respectievelijke enveloppes neerlegde.

Terwijl de eerdere beoordeling van het CGVS en de RvV geen geloof hechten aan het Taliban profiel van W. de man die verzoeker verantwoordelijk acht voor de dood van zijn oudste dochter, en die daarna ook de tweede dochter opeiste.

Terwijl de bestreden beslissing onmogelijk kon besluiten dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt in de zin van artikel 51/8 Vw omdat er reeds eerder werd geoordeeld over de asielmotieven en er (toen) geen geloof aan werd gehecht.

Terwijl inderdaad het precies de verdienste is van de nieuwe elementen dat zij van aard zijn een nieuw licht te kunnen werpen op de eerdere beoordeling, die bij gebrek aan bewijzen tot het besluit kwam dat er geen geloof werd gehecht aan het Taliban profiel van W., en vandaar aan de aangehaalde problemen.

Terwijl deze twee dreigbrieven manifest beantwoorden aan de hoger omschreven definitie van artikel 51/8 en verwerende partij niet anders kon dan dat vast te stellen en het dossier met de nieuwe stukken, waarvan de originaliteit geenszins wordt betwist, over te maken aan het CGVS;

Terwijl het stellen dat er reeds over de(zelfde) asielmotieven werd geoordeeld niet beantwoordt aan de in artikel 51/8 bepaalde bevoegdheid.

Terwijl dergelijke beoordeling eveneens ten gronde gaat, hetgeen niet meer behoort tót de bevoegdheid van verwerende partij.

Terwijl vaststaat dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Terwijl het niet de bedoeling is binnen het bestek van de procedure 51/8 Vw en huidig beroep verder in te gaan op de concrete inhoud van de stukken maar dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing haar bevoegdheid is te buiten gegaan en een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt waar zij stelde dat er geen nieuwe gegevens werden aangebracht.

Terwijl verwerende partij in dit geval verzoeker toegang had dienen te verlenen tot de asielprocedure zodat de bevoegde en bekwame diensten dit nader zouden kunnen onderzoeken."

Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de

bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

Deze uiteenzetting verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen geschonden zijn.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de volgende stukken neergelegd zijn bij de tweede asielaanvraag van verzoeker:

- Twee dreigbrieven van de taliban;
- Een attest van een school dat één van de kinderen van verzoeker les volgt in deze school;
- Twee enveloppes.

Daarnaast legde verzoeker de volgende verklaringen af bij zijn tweede asielaanvraag:

“Houden deze documenten verband met uw eerdere asielaanvraag?

Wij hebben ons probleem vorige keer volledig uitgelegd. Het is duidelijk dat wij bedreigd worden tot de dood. Als wij terugkeren weten we niet wat er met ons zal gebeuren. Dat is het enige probleem. Omwille van dit probleem zijn we Afghanistan gevlucht.

Hoe heeft u deze dreigbrieven ontvangen?

Ik heb mijn schoonbroer (A.) ongeveer 5-6 maanden geleden gebeld. Ik heb hem het telefoonnummer van mijn vader gevraagd want ik heb ongeveer al drie jaar geen contact meer met mijn vader. Hij had ondertussen zijn telefoonnummer veranderd en ik wilde het contact herstellen. A. zei dat ik beter geen contact meer met hem kon opnemen omdat hij verdrietig was. Hij werd namelijk bedreigd door W. en ze hebben ook dreigbrieven gestuurd. Ik vroeg vervolgens of A. de dreigbrieven kon opsturen hetgeen hij weigerde. Dat mocht niet van mijn vader. Ten tweede zouden W. en E. te weten komen dat A. ons hielp. Ik belde hierna vervolgens naar mijn zus, zij heeft deze brieven uiteindelijk stiekem naar mij opgestuurd. Eerste de eerste dreigbrief en dan de tweede. Ze heeft mij deze twee dreigbrieven opgestuurd. Ze vertelde mij dat er nog meerdere dreigbrieven zijn maar deze heeft ze niet opgestuurd.

E. vroeg een aantal keren aan mijn vader of hij mijn adres aan hem wilt geven. E. denkt namelijk dat we ergens in Afghanistan of Pakistan zijn. Als hij te weten komt dat ik in Europa verblijf zullen ze mijn familie nog meer druk zetten en bedreigen.

Mijn schoonbroer heeft me tevens verteld dat ik niet meer te veel contact mag opnemen, het is te gevaarlijk.

Ik weet niet wat de toekomst brengt. ik vertrouw de mensen waar ik problemen heb niet. Ze vormen een gevaar voor mijn vrouw kinderen.»

De verzoekende partij betoogt minimaal dat de twee dreigbrieven nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet; dat de brieven zijn opgestuurd door verzoekers oom E. en diens zoon W. en de eerste brief per post aan verzoeker werd verstuurd op 31 maart 2013; derhalve na de zitting van 13 maart 2013 op de Raad. De tweede brief zou op 22 juni 2013 verstuurd zijn en dateren van 6 april 2013. Zij voert aan dat de bestreden beslissing derhalve onmogelijk had mogen besluiten dat er geen nieuwe elementen aangebracht werden in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet

omdat er reeds geoordeeld zou zijn over de asielmotieven en er geen geloof aan werd gehecht. Terwijl nieuwe gegevens volgens de verzoekende partij net een nieuw licht kunnen werpen op een eerdere beoordeling. De beoordeling tot de niet-aannemelijkheid van verzoekers relaas kwam er volgens verzoekende partij bij gebrek aan bewijzen van het taliban-profiel van W. De dreigbrieven zouden bijgevolg nieuwe elementen uitmaken en dienden overgemaakt te worden aan de commissaris-generaal. Bovendien meent zij dat er een beoordeling ten gronde gemaakt wordt door in te gaan op de concrete inhoud van de stukken. De verwerende partij zou zich hiermee schuldig maken aan een manifeste beoordelingsfout.

De Raad wijst er op dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘*nieuwe gegevens*’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijken kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de dreigbrieven geen ernstige aanwijzingen vormen en zodoende geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaken. Zij stelt enkel dat enerzijds de brieven dateren van na de laatste fase van de vorige asielpcedure, namelijk de zitting van de Raad van 13 maart 2013, en anderzijds dat deze stukken ernstige aanwijzingen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds werd besproken, maakt van het loutere feit dat een stuk dateert van na de laatste fase van de vorige asielpcedure, wat *in casu* niet vaststaat, nog geen nieuw element uit in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is bevoegd om in zijn *prima facie*-beoordeling vast te stellen of er al dan niet ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en zodoende de relevantie van de stukken vast te stellen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat *in casu* het niet onbetwistbaar vaststaat dat de dreigbrieven dateren van na de laatste fase van de vorige asielpcedure, d.i. 13 maart 2013 (zie ook supra); dit blijkt immers niet uit het administratief dossier. De eerste dreigbrief stelt geen enkele datum voorop. Verzoeker toont verder ook niet aan dat deze brief op 31 maart 2013 verzonden werd.

Wat de *prima facie* beoordeling betreft, wijst de Raad er op dat *in casu* de bestreden beslissing vaststelde dat verzoeker “*verklaart dat deze brieven betrekking hebben op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven*

reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties". Waar de verzoekende partij meent dat de dreigbrieven het talibanprofiel van W. aannemelijk maken en zodoende verzoekers gehele relaas aannemelijk wordt omdat de verzoekende partij voorhoudt dat de overige problemen hieruit voortspruiten, stelt de Raad vast dat de Raad reeds bij arrest met nr. 100.575 van 8 april 2013 oordeelde dat "aan het voorgehouden profiel van W. (...) geen geloof [kan] worden gehecht "(voornoemd arrest p. 6), maar ook dat er "geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden gedwongen huwelijk [tussen W. en zijn dochter N.] en het daaruit voortgevloeide overlijden van N. kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vrees van verzoekers voor een gedwongen huwelijk tussen W. en S." De Raad bevestigde de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal die het volgende stelde aangaande het talibanprofiel van W.: "Bovendien is maar moeilijk aan te nemen dat W. lid was van de taliban. Uw verklaringen over zijn activiteiten bij de taliban zijn erg oppervlakkig. Zo wist u niet welke functie hij had binnen de taliban of welke activiteiten hij erop nahield. U wist evenmin met welke andere talibanleden hij contact had. U de kans geboden toe te lichten hoe u dan weet dat W. bij de taliban is, bleef u erg oppervlakkig door te beweren dat heel de provincie Nuristan bezet is door de taliban (CGVS p. 8-9). Dit is echter een erg algemene verklaring die geheel niet aantoont dat W. werkelijk een lid is van de taliban. U bracht zelf geen andere elementen aan die het tegendeel bewijzen."

Op grond van de hierboven geciteerde delen uit de eerste aangevochten beslissing en het bevestigend arrest van de Raad, kan de Raad niet afleiden dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk stelt dat reeds geoordeeld werd over deze motieven en er geen geloof aan werd gehecht. Bovendien blijkt uit voornoemd arrest van de Raad, dat de Raad niet enkel twijfelde aan het talibanprofiel van W., maar ook aan het gedwongen huwelijk en de dood van verzoekers dochter dat hieruit voortkwam.

De Raad is tevens van oordeel dat de verzoekende partij de Raad wil verleiden tot het maken van een opportuiniteitsbeoordeling. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht echter, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats van de bevoegde overheidsinstantie, *in casu* de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, stellen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Inzake de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij zich *in casu* erg minimaal beperkt tot een rechtstheoretisch relaas betreffende de toepassing van betreffend beginsel, doch dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop dit beginsel volgens haar door de bestreden beslissing werd geschonden. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in de schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken (RvS 25 januari 2007, nr. 167.053).

Het enige middel is niet gegrond.

3.2. Wat de tweede bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in dit verband geen enkel middel ontwikkeld en dat het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing derhalve onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 136 180 / II en RvV 136 181 / II worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS